

Istorinis meilės romanas

AMANDA
QUICK



DAMOS
IŠ ŽIBINTŲ
GATVĖS



*Nuostabios
antgamtinės jėgos
susitinka su karalienės
Viktorijos laikų
romantika.*

MIDWEST BOOK REVIEW

Krišto lo Parkas

KrištoLO
Parkas

AMANDA
QUICK

Krišto lo
Parkas

Romanas



Vilnius
2023

1

Duslus išlaužto užrakto dunkstelėjimas mirtinoje namo tyloje nuaidėjo it perkūno trenksmas. Evangelina Eims iš karto atpažino šį garsą. Dabar namuose ji buvo jau nebe viena.

Pirminis instinktas liepė tylutėliai gulėti po apklotu. Galbūt ji suklydo. Namelis senas. Grindų lentos ir sienų apkala čia dažnai girgžda ir vaitoja naktimis. Sveikas protas siūlė įvairiausių galimybių, bet Evangelina žinojo tiesą. Buvo antra valanda nakties ir neprašytas svečias tikrai ne brangenybių ieškodamas čia įsibrovė. Namelyje nebuvo nieko, kuo vagis galėtų susigundyti.

Jos nervai visą popietę buvo įsitempę, be jokios priežasties persekiojo keista nuojauta. Jau anksčiau eidama į miestelį susivokė vis dirščiojanti per petį. Krūpčiojo nuo menkausio šnaresio tankiame miške abipus kelio. Apsipirkdama judrios Mažojo Diksbio gatvės krautuvėlėse jautė, kaip paširpo sprandas. Atrodė, kad ją kažkas stebi.

Evangelina priminė sau, jog ji dar ne visai atsigavo po siaubingo užpuolimo prieš dvi savaites. Jos vos nenužudė. Nieko keista, kad dabar ji tokia nervinga. Negana to, nesisekė rašyti, o terminas negailestingai artėjo. Ji privalėjo laiku užbaigti darbą. Taigi turėjo pagrindo nervintis.

Tačiau dabar Evangelina žinojo tiesą. Intuicija jau ne viena valandą siuntė jai perspėjimo ženklus. Štai kodėl šiandakt ji negalėjo užmigti.

Šalto nakties oro gūšiai plūstelėjo koridoriumi iš virtuvės. Nuaidėjo sunkūs žingsniai. Įsibrovėlis nesistengė slapstytis. Jis buvo tikras, kad ras tai, ko čia atėjo. Jai reikėjo kuo greičiau keltis iš lovos.

Nusimetusi užklotą Evangelina tylutėliai atsisėdo ir nuleido kojas. Grindų lentos buvo šaltos. Įsispyrusi į tvirtas šlepetes odiniais padais ji nusikabino nuo kablino chalata.

Pasikėsinimas prieš dvi savaites padarė Evangeliną atsargesnę. Išsinuomojusi namelį ji numatė visus įmanomus kelius iš jo pasprukti. Tam labiausiai tiko miegamojo langas su palange maždaug juosmens aukštyje. Langas atsidarė į priekinį sodelį su groteliniais vartais. Iškart už vartų siauras kelias su giliomis ratų provėžomis vingiavo per tankų mišką iki senovinio užmiesčio dvaro, vadinamo Krištolo Parku.

Koridoriuje grindų lentos sugirgždėjo po sunkiais auliniiais batais. Įsibrovėlis patraukė tiesiai į miegamąjį. Tai padėjo apsispręsti. Jis atėjo čia ne sidabro. Jis atėjo jos.

Nebuvo jokios prasmės judėti tyliai. Nekreipdama dėmesio į cypiančius vyrius Evangelina stumtelėjusi atidarė vieną siauro suveriamojo lango pusę ir išlindo per angą. Visa laimė, kad įsibrovėlis pro ją niekaip netilptų.

– Kur, po perkūnais, tu susiruošei, kvaila moterie? – suriaumojo šiurkštus vyriškas balsas iš tarpdurio. Jame aiškiai nuskambėjo Londono nusikaltėlių pasaulio gaidos. – Niekas nepasprunka nuo Šarpio Hobsono peilio ašmenų.

Nebuvo laiko svarstyti, kaip Londono galvažudys rado kelią į Mažąjį Diksą ir ko jis nori iš jos. Apie tai ji pamąstys rytoj, jeigu šiandakt liks gyva, nusprendė Evangelina.

O tikėjosi atvykusi į kaimą pailsėti ir atsigausti po pastarųjų įvykių.

– Velniai griebtų, grįžk atgal! – sustaugė Hobsonas pro miegamojo langą. – Sumanei viską apsinkinti, ką? Kai pagausiu, aš tave gerai pamokysiu, pati pamatysi. Pažadų: tu mirsi kankinamai lėta mirtimi. Prakeikta mergšė!

Bjaurių keiksmažodžių lavina leido suprasti, kad Hobsonas neįstengia prasisprauti pro langą. Evangelina įsiklausė ir neišgirdus už nugaros sunkių žingsnių dunkسėjimo jai nušvito mentutė viltis. Hobsonas bus priverstas išeiti pro kurias nors iš dvejų namelio durų. Vadinas, ji galės mažumėlę atsikvėpti, o gal net suspės pasiekti vienintelį įmanomą prieglobstį.

Evangelina negalėjo bėgti per mišką palei taką. Nors švietė beveik pilnatis, vešli vasaros medžių lapija nepraleido sidabriškos mėnulio šviesos, kuri būtų galėjusi bent šiek tiek išryškinti miško paklotę. Net jeigu būtų turėjusi žibintą, ji nebūtų įstengusi prasibrauti per tankų pomiškį. Žinojo, kokie neįveikiami brūzgynai supa senąjį vienuolyną, nes dieną buvo spėjusi ištyrinėti apylinkes. Vietos gyventojai jai pakuždėjo, kad tie medžiai ir miško paklotė aplink griuvėsius tarpsta išties nenatūraliai.

Aptikusi žvyruotą taką Evangelina nubėgo juo, plasnodama chalato skvernais. Tik prie vartų stabtelėjo atsklęsti velkės, tada iškart atsidūrė mėnesienos užlietame take ir iš visų jėgų leidosi bėgti. Suprato, kad išėjęs iš namelio Hobsonas tučtuojau ją pamatys.

Jai už nugaros pasigirdo sunkūs žingsniai.

– Pasivijau tave, kvaiša kale! Tuojau pajusi Šarpio peilio ašmenų skonį!

Evangelina išdrįso dirstelėti per petį ir išvydo prie jos artėjančią tamsią figūrą. Galėjo pradėti klykti, tačiau nematė reikalo

švaistyti jėgų. Ji pasileido bėgti dar smarkiau, o širdis daužėsi it paklaikusi.

Senovinė akmenų tvora, sauganti didžiulius Krištolo Parko plotus, mėnulio šviesoje atrodė neįveikiama. Iš ankstesnių žvalgytųjų Evangelina žinojo, kad sunkūs geležiniai vartai užrakinti.

Nebuvo jokios prasmės bėgti palei ilgą tvorą iki didžiulio namo paradinių durų. Evangelina tam neturėjo laiko. Hobsonas baigė ją prisivyti. Žingsniai dabar dundėjo jau arčiau. Girdėjo ir šiurkštų jo kvėpavimą, bet gal čia ji pati uždususi gaudė orą.

Pasiekusi senojo vienuolyno užpakalinę sieną Evangelina nuskuodė link išsikerojusių žolynų, akmeninėje užtvaroje slepiančių skylę nelygiais kraštais. Tą angą ji aptiko prieš kelias dienas ir nusprendė leistis į nuodugnius tyrinėjimus, kol čia dar neapsigyveno naujasis dvaro savininkas. Evangelina negalėjo susilaikyti. Jos smalsumas buvo kažkaip susijęs su antgamtiniais gebėjimais ir paslaptینگasis Krištolo Parkas ją iš karto sužavėjo. Tai buvo pagrindinė priežastis, kodėl ji nusprendė išsinuomoti Paparčių Vartų namelį, o ne kurį nors kitą laisvą būstą kaimiškoje vietovėje netoli Mažojo Diksbio.

Aišku, sprendimą lėmė ir tai, kad šio namelio nuoma buvo gerokai mažesnė nei kitų jai tinkamų šiose apylinkėse. Tačiau Evangelina greitai išsiaiškino, kodėl šeimininkai taip pigiai išnuomojo jai būstą. Vietiniams senasis vienuolynas ir aplinkiniai miškai kelė baimę.

Evangelina staigiai sustojo prie užmaskuotos angos ir praskleidė vešlią augalų uždangą. Anga dantytai kraštais mūrinėje tvoroje buvo maždaug per dvi pėdas nuo žemės. Gana didelė, pro ją galėjo prasisprausti žmogus, ir netgi tokio stambaus sudėjimo kaip Hobsonas. Bet jeigu jis toliau persekios ją parke, jai gali pavykti pasprukti.

Ji dar kartą atsigręžė pasižiūrėti. Hobsono nebuvo matyti, bet jis bet kurią akimirką galėjo išlįsti iš už kampo. Jau girdėjo sunkių jo žingsnių aidą ir šurkštų kvėpavimą, tačiau nematė. Taigi turėjo laiko dar kelias sekundes.

Evangelina permetė per angą vieną koją, paskui kitą ir atsigręžė Krištolo Parko valdose.

Nuo klaikaus vaizdo, kurį išvydo, jai užėmė kvapą. Per gyvenimą ji buvo mačiusi daug keistų parkų, tad nesunkiai suprato, kad tarp akmeninių sienų tvyranti keistos energijos sanauja paveikė augaliją, ji atrodė nenormaliai. O naktį antgamtiniai elementai ypač krito į akis.

Visa didžiulio parko lapija švytėjo keista šviesa. Pačiame viduryje, kur Evangelinos žiniomis dunksojo senovinės romėnų maudyklos griuvėsiai, tvyrojo tamsa, tokia niūri ir grėsminga, kokia būna jūroje šėlstant audrai.

Turistų vadove, kurį įsigijo iš panelės Viton, knygyno Mažajame Diksbyje savininkės, Evangelina perskaitė, kad Krištolo Parką sudaro dvi dalys. Išorinė, kurioje ji dabar buvo, žemėlapyje vadinama Dienos Parku. Jis supo mūro siena apjuostą įmantrų labirintą, kuris savo ruožtu juosė vidinę valdų dalį, vadinamąjį Nakties Parką.

Per beveik dvi savaites, praleistas Paparčių Vartų namelyje, Evangelina nedaug toliau nuėjo į parką negu šianakt. Tačiau to, ką pamatė, užteko suprasti, kad keista aplinka šiapus mūro sienų puikiai padės jai išvengti Šarpio Hobsono peilio.

Hobsonas pribėgo prie angos, įsitvėrė į ją dengiančių augalų kaskadą ir prapliupo keiksmis.

– Dar nė viena prakeikta kekšė neapkvailino Šarpio Hobsono ir nuo jo nepaspruko! Aš tave pamokysiu pagarbos, tuojau tu įsitikinsi!

Evangelina apsidairė ir mintyse atkūrė parko planą. Aki-vaizdu, kad geriausia pasislėpti labirinte. Būdamą sumani ji sugebės nepasiklysti. Tačiau iš ankstesnių apsilankymų šiame parke žinojo, kad į labirintą patekti trukdo užrakinti vartai.

Ji patraukė prie altanos. Kupolo formos stogas ir graškčios kolonos švytėjo silpna žydra šviesa ir atrodė, kad ją skleidžia pats akmuo, iš kurio jos išskaptuotos. Evangelina skubėjo, tačiau nebėgo. Norėjo, kad Hobsonas ją pamatytu.

Kriokdamas ir keikdamasis Hobsonas galų gale įsispraudė pro angą mūrinėje tvoroje. Evangelina sustojo ir atsigrėžė norėdama pamatyti, kaip ji paveiks antgamtinė šviesa. Hobsonas apsidairė ir neteko žado.

– Kas čia per velniava? – suuzgė. Ir pasitrynė akis.

Tada pamatė Evangeliną ir iškart pamiršo keistai apšviestą ji supantį kraštovaizdį. Išsitraukęs peilį iš odinės makšties prie šono jis metėsi link jos.

– Manei, kad sugebėsi pabėgti nuo manęs, ką?! – suriaumojo.

Evangelina vėl nuskuodė link altanos. Norėjo kuo greičiau pasiekti paslaptį žvilgantį tvenkinį priešais ją. Jeigu pasiseks, kai Hobsonas ji pastebės, bus jau per vėlu. Nuojauda kuždėjo: jeigu Hobsonas įgrius į tamsų vandenį, jis greitai praras susidomėjimą ja. Tas vanduo kažkodėl kėlė siaubą.

Ji taip susitelkė į sumanymą įvilioti Hobsoną į tvenkinį, kad vyriškį ilgu juodu apsiaustu pastebėjo tik tada, kai šis iš šešėlio išėjo į mėnesienos apšviestą plotą. Ir sustojo tiesiai priešais ją, užtverdamas kelią.

– Ar šiose apylinkėse įprasta eiti į svečius tokiu vėlyvu metu? – paklausė vyras.

Jo balsas buvo toks pat niūrus kaip vulkaninį stiklą primenantis tvenkinio vanduo ir kupinas tokios pat šurpinančios galios. Tai sujaudino Evangeliną. Keistose, mėnulio energijos

sklidinose sutemose buvo sunku įžiūrėti to vyro veidą, bet nė nereikėjo. Evangelina iškart jį atpažino. Bet kur atpažintų, pagalvojo ji. Tai buvo Lukas Sebastianas, paslaptingas naujasis Krištolo Parko savininkas.

Evangelina kluptelėjo ir sustojo, atsidūrusi tarp Luko ir Šarpio Hobsono.

– Pone Sebastianai, – išspaudė ji. Buvo uždususi, o širdis daužėsi it paklaikusi. Turėjo prisistatyti, juk prieblandoje jis galėjo neatpažinti jos, vilkinčios chalataž ant naktinių marškinių, palaidais pečius gaubiančiais plaukais. Šiaip ar taip, juodu buvo susitikę tik kartą. – Atsiprašau, kad šitaip įsibroviau. Esu Evangelina Eims, Paparčių Vartų namelio nuomininkė.

– Žinau, kas jūs esate, panele Eims.

– Sakėte, kad galiu į jus kreiptis, jeigu iškils keblumų. Atrodo, jau iškilo.

– Matau, – tarė Lukas.

Prisiartino Hobsonas. Ir mostelėjo ranka, kurioje spaudė peilį.

– Pasitraukite man iš kelio ir aš jūsų neliesiu. Man reikia tik šitos kekšytės.

Lukas nužvelgė jį su atsainiu smalsumu, kitaip nepasakysi.

– Jūs per daug sau leidžiate. Čia, Krištolo Parke, taip elgtis pavojinga.

– Kas čia vyksta? – Hobsonas nerimastingai apsidairė.

– Nejaugi negirdėjote, ką kalba žmonės? – pasiteiravo Lukas. – Visi šių apylinkių gyventojai žino, kad čia vaidenasi.

– Šarpis Hobsonas vaiduoklių nebijo, – pareiškė Evangelinos persekiotojas. – Ilgai čia nebūsiu, tai jų nesutiksiu. Man reikia tik šitos mergšės.

– Ko jūs norite iš panelės Eims? – paklausė Lukas.

Evangeliną pribloškė Luko abejingas tonas. Atrodė, jam labai rūpi, ką pasakys Hobsonas.

– Ne jūsų sumautas reikalas, – atšovė Hobsonas. – Bet galiu patikinti, kad ji nusipelnė mirties, ir aš neketinu leisti kam nors man sutrukdyti.

– Atrodo, jūs nesuprantate tikrosios padėties, – tarė Lukas. – Ši dama – mano nuomininkė, taigi yra mano globojama.

Hobsonas prunkštelėjo.

– Padarysiu jums paslaugą ją pasiimdamas. Girdėjau, kad ji baisi melagė.

– Ar kas nors jus pasamdė ją nužudyti? – pasiteiravo Lukas.

Klausimas, regis, kiek sutrikdė Hobsoną. Buvo matyti, kad reikalai klostosi ne taip, kaip jis buvo įpratęs.

– Daugiau nešvaistysiu laiko tuščioms kalboms. – Hobsonas prišoko prie Luko pakėlęs ranką su peiliu. – Tu lavonas!

– Ne visai, – atsakė jam Lukas.

Orą perskrodė paslaptingas bauginančios energijos blyksnis. Evangelina spėjo pamatyti, kad ji kažkaip sukėlė Lukas, o Hobsonas pradėjo klykti apimtas paniškos baimės.

– Ne, pasitraukit nuo manęs! – sušuko jis. Tada išmetė peilį ir ištiesė rankas į kažką, tik jam vienam matomą. – Pasitraukit!

Ūmai apsisuko ir neieškodamas kelio nubėgo į parką.

– Po velnių, – tyliai nusikeikė Lukas. – Stounai?

Iš tamsos pasirodė antra figūra.

– Aš čia, sere. – Balsas sklido lyg iš giliausio urvo, jame, kaip ir Šarpio Hobsono balse, nuskambėjo Londono nusikaltėlių pasaulio akcentas.

Keistoje šviesoje, kurią skleidė subtiliai švytintys augalai, Evangelina matė, kad Stounui tinka jo vardas*. Vyras priminė senovinio granito luitą, laikui nepaklūstantį gamtos gaivalą. Plikai skustoje jo galvoje atsispindėjo mėnesiena. Dėl prieblandos ir

* *Stone* (angl.) – akmuo. (Čia ir toliau – vert. pastabos.)

paslaptingo švytėjimo buvo sunku suprasti, kokio jis amžiaus, bet atrodė įžengęs į trečią dešimtį.

– Pažiūrėk, gal tau pavyks surasti Hobsoną, kol jis dar nepasiklydo labirinte, – tarė Lukas. – Tačiau nesek iš paskos, jeigu bus nuėjęs per toli.

– Klausau, sere.

Stounas leidosi bėgti – judėjo stebėtinai tyliai ir grakščiai, turint omenyje jo stambų sudėjimą.

Lukas atsigręžė į Evangeliną.

– Ar jums viskas gerai, panele Eims?

– Tikriausiai... – Ji vis dar stengėsi nusiraminti ir apmaldyti beprotiškai plakančią širdį. – Nežinau, kaip jums atsidėkoti...

Iš parko glūdumos atsklido šaižus skausmingas riksmas. Nuo to siaubingo garso Evangelinos nervai įsitempė. Ji sustingo ir sulaikė kvapą.

Riksmas nutilo bauginamai staigiai. Evangelina drebėjo visu kūnu ir vos laikėsi ant kojų.

– Šarpis Hobsonas, – sušnibždėjo ji.

– Atrodo, Stounas nespėjo laiku jo pasivyti, nesutrukdė įeiti į labirintą, – tarė Lukas.

– Ar jis... – Evangelina nurijo seiles ir pamėgino dar kartą: – Ar jis nebegyvas?

– Hobsonas? Turbūt, arba jau greitai išleis paskutinį kvapą. Kaip apgailėtina.

– Apgailėtina? – išlemeno Evangelina. – Tik tiek galite pasakyti apie žmogaus mirtį?

– Norėčiau užduoti jam keletą klausimų. Bet tai, regis, neįmanoma, todėl mudu su jumis turėsime pasikalbėti.

Evangelina stengėsi nusiraminti.

– Neįsivaizduoju, ką galėčiau jums pasakyti, pone Sebastianai.

– Mūsų pokalbis bus visai paprastas, panele Eims. Eikite su manimi į vidų. Įpilsiu jums šlakelį gydomojo brendžio nervams apraminti, o jūs man papasakosite, ką veikiate mano parke tokiu vėlyvu metu ir kodėl tas vyras su peiliu bandė jus nužudyti.

– Kaip tik tai ir mėginu jums pasakyti. Neturiu nė menkiausio supratimo, kodėl Hobsonas mane užpuolė.

– Todėl ir turime drauge tai išsiaiškinti.

Lukas nusisiautė apsiaustą ir Evangelinai nespėjus paprieštarauti apgaubė jai pečius. Kai jis pirštų galais brūkštelėjo jai per sprandą, Evangelinai per nugarą nubėgo šiurpas. Sunkus vilnonis apsiaustas buvo prisigėręs jo kūno šilumos. Ji užuodė silpną vyrišką kvapą. Evangeliną apėmė jaudulys, kokio ji dar niekada nebuvo patyrusi.

Pasirodė Stounas.

– Man labai gaila, sere. Jis pamatė pravirus vartus ir įbėgo pro juos. Veikiausiai pamanė, kad jie veda iš parko.

– Jo kūnu pasirūpinsiu vėliau, – tarė Lukas. – Pirmiausia noriu pasikalbėti su panele Eims ir palydėti ją atgal į namelį.

– Žinoma, sere. Ar jums dar ko nors reikės?

– Šiuo metu ne.

– Gerai, sere.

Stounas pasitraukė į šešėlius. Evangelina stebėjo, kaip jis išnyksta tamsoje. Apėmė jausmas, kad sapnuoja keistą sapną. Tikriausiai ji regi haliucinacijas. Tikrame gyvenime to negali būti, nusprendė ji. Darbdavės ir draugės įsitikinusios, kad jos nervai pakriko dėl užpuolimo prieš dvi savaites. Ko gero, jos teisios.

Lukas tvirtai suėmė ją už rankos. Evangelina krūptelėjo. Jos išskirtinis gebėjimas niekur nedingo, ji jautriai reagavo į prisilietimus. Ir dabar aiškiai matė Luko aurą. Nuo ryškių ugnies ir ledo žiedų vaizdo jai užėmė kvapą.

– Atsipalaiduokite, panele Eims, – tarė Lukas. – Aš jūsų nuskriausiu.

Auroje nebuvo nieko, kas rodytų, kad jis meluoja. Evangelina nusprendė esanti saugi – bent kol kas. Ji susiėmė ir nuslopino savąjį gebėjimą.

– Prašom eiti čia, panele Eims. – Lukas apvedė ją aplink didžiulį krūmą. – Būkite atsargi. Ant žemės pilna pavojų, tarp jų ir rožių su spygliais.

Galia, kurią Evangelina išvelgė Luko auroje, perspėjo ją, kad jis pats daug pavojingesnis už visa kita šiame keistame parke.

Šarpio Hobsono riksmas nutilo, tačiau Evangelina žinojo, kad jo priešmirtinių aimanų aidai dar ilgai persekios ją sapnuose.

2

Evangelina įsitempusi sėdėjo ant gerokai nudėvėtos kėdės krašto bibliotekoje ir prisispaudusi prie gerklės Luko apsiausto atlapus stebėjo, kaip jis pripila dvi taures brendžio.

Plazdanti dujinių žibintų šviesa nuo sienų apšvietė masyvų raudonmedžio stalą, du didelius skaitymo krėslus ir du pristatomus stalelius. Baldai, langus dengiančios sunkios portjeros, nušiurę ir išblukę kilimai jau prieš keletą dešimtmečių buvo iššję iš mados. Lentynos buvo prikrautos knygų odiniais viršeliais. Bibliotekoje buvo daug įvairiausių prietaisų, įskaitant mikroskopą ir teleskopą.

Lukas Sebastianas žadino smalsumą ne tik jai, bet ir Mažojo Diksbio gyventojams. Vos prieš tris dienas apsigyvenęs Krištolo Parke jis iškart tapo spėlionių ir apkalbų objektu.

Pirmą kartą su juo Evangelina susidūrė „Čadviko knygose“, vieninteliame miestelio knygyne. Lukas įžengė į knygyną beveik tuo pat metu, kai ji įėjo pro duris. Jis iš karto prisistatė jai ir knygyno savininkei Irenai Viton.

Irena buvo knygų pardavimo verslo naujokė, vos prieš du mėnesius įsigijusi knygyną iš ankstesnio savininko našlės. Tačiau ji buvo ambicinga ir neslėpė, kad džiaugiasi sulaukusi tokio

kliento kaip Lukas. Verslui negalėjo būti nieko geriau už pasklidusias kalbas, kad į jos įstaigą buvo užsukęs ir ką nors nusipirko didžiausio apylinės dvaro savininkas.

Tačiau Evangelina nebūtų galėjusi aiškiai apibūdinti savo reakcijos į pažintį su Luku. Jam įėjus į knygyną, visi jos pojūčiai sustiprėjo. Tai buvo nesąmoningas, intuityvus atsakas. Nors jis prie jos neprisilietė, ji pajuto didžiulę jo jėgą. Evangelinai pašiurpo sprandas. O širdį užliejo keistas susižavėjimo ir nepatiklumo mišinys.

„Pasirodo, esu jūsų nuomininkė, pone Sebastianai“, – tarė ji.

„Tikrai taip, panele Eims. – Lukas nusišypsojo. – Mano dėdės verslo patikėtinis man pranešė, kad jūs mėnesiui išsinuomojote Paparčių Vartų namelį. Jis atrodė labai patenkintas. Mano žiniomis, pastaruosius dvejus metus jam nesisekė išnuomoti to namelio. Tikiuosi, jums patinka Mažajame Diksbyje?“

Evangelinai knietėjo pasakyti, kad jei ji paisytų draudimo peržengti senojo vienuolyno teritorijos ribas, tiesiog numirtų iš nuobodulio. Tačiau ūmai suprato, jog dabar taip nebėra. Tik vargu ar galėjo prisipažinti, jog jos požiūris į kaimiško gyvenimo malonumus visiškai pasikeitė, kai jis įžengė pro šio knygyno duris.

„Kaimiška aplinka mane... atgaivina“, – pareiškė ji.

Lukas kilstelėjo tamsius antakius. Smaragdų žalumo akys linksmi sužaibavo.

„Puiku. Jeigu namelyje reikės ką nors pataisyti, tikiuosi, duosite man žinią?“

„Taip, žinoma, bet manau, kad neprireiks.“

„To niekas negali žinoti“, – tarė Lukas.

Jis išsirinko keletą senų žemėlapių, turistams skirtą brošiūrą apie šių vietų svarbiausius griuvėsius, susimokėjo už pirkinius ir atsisveikino. Evangelina ir Irena lydėjo Luką akimis, kol šis išėjo į lauką ir pradingo minioje atvykėlių, kiekvieną vasarą

užplūstančių Mažojo Diksbio gatves. Miestelis buvo vos už trijų valandų kelio nuo Londono ir gerai išsilaikiusios Romos imperijos laikų senienos jo apylinkėse viliojo čia atvykti.

Irena susinėrė rankas ir susimąščiusi atsirėmė į stiklinį prekystalį. Ji buvo bebaigianti ketvirtą dešimtį, tačiau neištekėjusi. Evangelina buvo įsitikinusi, kad vyro Irena nesusirado tikrai ne dėl išvaizdos. Ji buvo patraukli ir išsilavinusi moteris, turėjo dailią figūrą, tamsius plaukus, žydras akis ir puikų stiliaus jausmą. Madingas akinių dėklas, grandinėle prisegtas prie juosmens, buvo subtiliai išgraviruotas plaštakėlėmis ir išpuoštas turkio akmenukais.

Sulaukusi santuokinio amžiaus, būdama aštuoniolikos devyniolikos metų, Irena veikiausiai buvo žavinga, svarstė Evangelina. Bet puikios išvaizdos ir proto nepakanka, kad ištekėtum, nes santuoka – tai verslo sandoris, visi tai žino. Visuomeninė padėtis ir pinigai daug svarbesni nei tikra meilė ir metafizinis įsimylėlių ryšys, taip išliaupsintas jausmų romanų rašytojų.

„Tai štai koks tas naujasis Krištolo Parko savininkas, – prabilo Irena. – Ne visai toks, kokio žmonės tikėjosi. Bent jau neatrodo toks pamišęs kaip jo dėdė.“

Evangelina nustebusi sumirksėjo.

„Ką turite omenyje?“

„Jūs čia naujas žmogus, – tarė Irena. – Bet tikriausiai girdėjote vieną kitą pasakojimą arba legendą apie Krištolo Parką?“

„Taip, tačiau man nepasirodė, kad ankstesnis savininkas buvo pamišęs, – atsakė Evangelina. Ir sudvejojo. – Tiesą sakant, ateinanti tarnaitė minėjo, jog Česteris Sebastianas buvo akivaizdžiai keistas.“

Irena sukriženo.

„Labai švelnus žodis kalbant apie žmogų, kuris kvailas kaip bato aulas. Tačiau Česteris Sebastianas buvo talentingas botanikas, man, pavyzdžiui, jo labai trūks.“

„Kodėl?“

„Jis buvo geras pirkėjas. Man pavyko parduoti jam keletą retų knygų ir kitų su botanika susijusių leidinių. Kaina jam neturėjo reikšmės. Tačiau ne visų Mažojo Diksbio gyventojų požiūris į Česterį Sebastianą toks geraširdiškas. Ne kas kitas, o pati Arabela Higertorp, vietos sodininkų klubo vadovė, mane patikino, kad Sebastianas Krištolo Parke vykdė, jos žodžiais tariant, nenatūralius augalininkystės bandymus.“

Evangelina prisiminė keistą energiją, kurią juto būdama netoli vienuolyno.

„Kaip manote, ką ponija Higertrop turėjo omenyje sakydama „nenatūralius“?“

„Žmonės kalba, kad Sebastianas derino okultizmą ir botanikos mokslą, o jo eksperimentų rezultatai buvo pragaištingi.“

„Dėl Dievo meilės! Kokia nesąmonė.“

„Nebūkite tokia tikra. – Irena teatrališkai išplėtė akis ir iki šnabždesio pritildė balsą: – Vietiniai įsitikinę, kad dėl Česterio Sebastiano mirties kaltos paslaptingos antgamtinės jėgos, kurias jis išleido į laisvę savo parke.“

„Juokinga“, – tarė Evangelina. Tačiau Krištolo Parke ir ji juto kažkokios pavojingos energijos sroves. Visai galimas dalykas, kad Česteris Sebastianas neteko gyvybės atlikdamas kokį nors parapsichologinį botanikos bandymą.

Irena nusišypsojo.

„Aišku, tai nesąmonė, tačiau šis pasakojimas puikiai dera prie kitų šių apylinkių legendų. Atvykėliai mėgsta tokius dalykus.“

Evangelina pralinksmėjo.

„Jie noriai perka turistų vadovus ir žemėlapius, kuriuose gali rasti informacijos apie tuos jaudinančius dalykus?“

„Taip, žinoma. Istorija apie Krištolo Parke paslėptą lobį buvo itin naudinga verslui.“

„Koks tai lobis?“

„Pasakojama, kad kažkur senojo vienuolyno žemėje yra užkastas romėnų aukso lobis. – Irena suraukė nosį. – Bet aš jums štai ką pasakysiu: greičiausiai jį jau seniai kas nors atrado, jeigu tas lobis išvis buvo.“

„Be abejo.“ – Evangelina vėl pažvelgė pro langą, tačiau Luko niekur nebebuvo matyti.

Irena pasekė jos žvilgsnį. Ir liovėsi šypsotis.

„Kalbant visiškai rimtai, jų giminėje beprotybė paveldima iš kartos į kartą.“

„Tikrai?“

„Vietiniai liežuvauja, kad Česteris Sebastianas turėjo antgamtinių gebėjimų. – Irena numojo ranka. – Bet jie labai klysta arba yra baisūs melagiai, ar ne?“

Evangelina atsargiai parinko žodžius.

„Tai tikrai kelia nuostabą.“

Tačiau ji negalėjo patikėti, kad Lukas pamišęs. Jis įdomus, gal net pavojingas, bet ne beprotis.

Pajutusi įkvėpimą Evangelina nuskubėjo į Paparčių Vartų namelį užsirašyti pastabų apie savo naujojo romano pagrindinį veikėją. Rašė ketvirtą skyrių, kuriame jau turėjo pasirodyti Džonas Reinoldsas. Jo išvaizda ir manieros ilgai skendėjo miglose, tačiau dabar ji jau tiksliai žinojo, kad jis atrodys visai kaip Lukas Sebastianas: tamsiaplaukis, žaliomis akimis, griežtų veido bruožų ir spinduliuojantis tramdomą jėgą. Trumpai tariant, iš tų vyrų, kurie, jeigu tik užsinori, sulaužo visuomenės primestas taisykles.

Visa bėda, kad pagal pradinį sumanymą Džonas Reinoldsas turėjo būti jos romano neigiamas veikėjas.

– Paragaukite, – tarė Lukas tiesdamas jai taurę su brendžiu. – Jis ramina nervus.

– Dėkoju. – Evangelina atsargiai siurbtelėjo šlakelį. Skystis nudegino gomurį, tačiau buvo gera jausti šildantį ir gaivinantį

jo poveikį. Tada prisiminė Šarpio Hobsono priešmirtinį klyksmą ir taurę laikanti jos ranka sudrebėjo. – Ar nereikėtų pakviesti policijos?

Lukas nusinešė savo taurę prie kėdės prieš Evangeliną ir atsisėdo.

– Esu tikras, kad vietos policininkai ganėtinai supratingi, bet abejoju, ar šiomis aplinkybėmis būtų galima išvengti apkalbų, ypač tokiam miestelyje kaip Mažasis Diksbis. Be to, turime pagalvoti ir apie jūsų reputaciją.

Evangelina pajuto, kaip skruostus nudažė raudonis. Šį kartą karštis ją užliejo ne dėl brendžio, o dėl malonaus primerktų Luko akių žvilgsnio. Ji dar tvirčiau susisiautė jo apsiausta.

– Taip, žinoma, – sušnibždėjo.

– Jeigu paaiškės, kad jus aptiko Krištolo Parke vilkinčią naktiniais marškiniais ir chalatu pusę trijų nakties, žmonės pamanytų, kad atėjote čia į slaptą pasimatymą su manimi.

– Bet tas vyras su peiliu...

– Tai, kad mums sutrukdė peiliu mojuojantis įsibrovėlis, suteiks šiai istorijai pikantišką atspalvį. Iki ryto naujiena pasklis po visą Mažąjį Diksbį. Manau, per dvidešimt keturias valandas istorija pasieks Londono dienraščius. Neilgai trukus sensacingų žurnalų leidėjai pateiks skaitytojams savo įvykių interpretaciją. – Lukas nugėrė gurkšnelį brendžio ir nuleido taurę. – Matote, prireiks laiko, kol dailininkas sukurs tokiai istorijai tinkamą šurpinančią iliustraciją.

– Dieve mano!

Tačiau jis teisus, pagalvojo Evangelina. Spauda tikrai pasistengtų išpūsti skandalingas šios istorijos detales, net jeigu viską tektų išsigalvoti. Tai buvo lengvai nuspėjama ir paaiškino, kodėl nuo nusikaltėlių nukentėjusios moterys vengė kreiptis į policiją. Taip nelemtai išgarsėjusi ji susigadintų savo kaip pradedančiosios

rašytojos karjerą. „Vinteskaro dvaro rūmų“ pirmas skyrius turėjo pasirodyti kitą savaitę šešiuose pono Gatrio laikraščiuose, tarp jų ir „Mažoji Diksbio šauklyje“. Jeigu paaiškėtų, kad rašytoja turi ką nors bendra su nusikaltimu, susijusiu su mėginimu nužudyti, ir nederamu metu lankėsi pas turtingą džentelmeną, Gatrius, žinoma, nutrauktų sutartį. Evangelina prisiminė gana miglotas sutarties sąlygas.

Tokiomis aplinkybėmis galantiškas Luko Sebastiano elgesys stebino – tiesą sakant, stulbino. Evangelina užsidirbo pragyvenimui dirbdama samdoma kompanjone. Ji neturėjo nei šeimos, nei ryšių aukštuomenėje. Kaip ir kitos tokioje padėtyje atsidūrusios moterys, ji desperatiškai saugojo savo garbę. Menkiausia smulkmena galėjo ją suteršti. Evangelina buvo patyrusi, kad tokie turtingi aristokratai kaip Sebastianas retai rūpinasi tokių moterų kaip ji reputacija.

Kita vertus, Lukas galėjo turėti savų priežasčių nekviesti policijos į Krištolo Parką, visų pirma – dėl lavono labirinte.

– Suprantu, ką sakote, pone Sebastianai, – tarė Evangelina. – Ir be galo vertinu jūsų rūpestingumą. Bet vargu ar galime apsimesti, kad šiandakt čia nieko nenutiko.

– Nesutinku, panele Eims. – Lukas iš lėto nusišypsojo abejinga šypsena. – Nustebsite, kaip lengva būtų ir padaryti. Gal jums ir magą būti sudegintai ant vietos apkalbų aukuro, tačiau aš netrokštu ant jo atsidurti.

– Atsiprašau?

– Gerai pagalvokite, panele Eims. Jūs ne vienintelė šios mažos dramos veikėja, kurios kauleliai būtų su malonumu narstomi, šiai istorijai iškilus į viešumą. Esu dar ir aš.

Išties kvaila manyti, kad jam rūpi jos reputacija, pagalvojo Evangelina. Ir ką ji sau svaičioja? Romantiška prigimtis laikinai nustelbė sveiką protą. Lukas stengiasi pats apsisaugoti, o ne

apsaugoti ją. Nė vienas džentelmenas nenori, kad jo vardą valkiotų bulvarinė spauda.

– Žinoma, – skubiai pritarė ji. – Aš tai puikiai suprantu. Atleiskite, kad nepagalvojau apie jus.

– Turiu pasakyti, kad būdamas savo rezidencijoje čia, Mažajame Diksbyje, aš pageidauju privatumo. Nenorėčiau būti įveltas į policijos apklausas, juo labiau netrokštu turėti reikalų su vadinamaisiais džentelmenais iš spaudos.

– Jūs aiškiai viską pasakėte, sere, – tarė Evangelina. – Nėra jokio reikalo detalizuoti.

Ji negalėjo su juo ginčytis. Ir pati priėmė tokį sprendimą prieš dvi savaites. Juodu abu, tiek ji, tiek ir Lukas, turėjo ką slėpti.

– Tikriausiai suprantate, kad privalau užduoti jums keletą klausimų, panele Eims. Kadangi pageidauju vengti policijos ir spaudos atstovų, norėčiau sužinoti, į ką šianakt buvau įpainiotas.

– Taip, žinoma, deja, negalėsiu pateikti jums atsakymų.

Luko akys nutvilkę ją šalta ugnimi. O gal jai taip tik pasirodė, suabejojo Evangelina. Jos nervai vis dar buvo be galo įsitempę.

– Ar buvote pažįstama su tuo Šarpiu Hobsonu? – paklausė Lukas.

– Galiu patikinti, kad niekada gyvenime nebuvo jo mačiusi, – atsakė Evangelina. – Bet turiu pasakyti, kad praėjusį pusdienį manęs neapleido nemalonus jausmas, jog esu stebima. Vakare niekaip negalėjau užmigti, taigi nemiegojau, kai jis įsi-brovė į namelį.

– Tai kelia kitą klausimą, – tęsė Lukas. – Džiaugiuosi, kad jums pavyko pabėgti, bet tai tikras žygdarbis. Kaip jūs sugebėjote tai padaryti?

– Išlindau pro miegamojo langą. Hobsonas norėjo sekti iš paskos, tačiau pro jį netilpo. Turėjo išeiti pro duris. Tai suteikė man pranašumo.

– Ir atbėgote čia, į Krištolo Parką.

– Na, nelabai turėjau iš ko rinktis. Jūs mano artimiausias kaimynas, sere.

Jis nežymiai linktelėjo galva tai pripažindamas ir susimąstęs tylomis gurkštelėjo brendžio.

– Būčiau pasibeldusi į jūsų namo paradines duris ir paprašiusi pagalbos, bet neturėjau laiko apibėgti aplink namą, – pridūrė Evangelina. – Mane vijosi Hobsonas. Todėl puoliau į parką.

Lukas įdėmiai pažvelgė į ją.

– Žinojote, kaip įsigauti per tvorą.

Evangelina atsiduso.

– Prisipažįstu, kad, prieš jums atvykstant perimti dvaro, atlikau šiokį tokį tyrimą.

– Įsibrovėte į svetimą valdą, – pataisė Lukas. Bet neatrodė supykęs.

– Na, regis, tuo metu čia niekas negyveno. Neturėjau iš ko paprašyti leidimo.

– Šis parkas pilnas didelių pavojų. Šiąnakt pati tuo įsitikinite.

– Taip. – Ji sudrebėjo ir gurkštelėjo brendžio. – Tik anksčiau nesupratau, kokie tie pavojai. Girdėjau iš vietos gyventojų įvairiausių legendų ir istorijų, tačiau jomis nepatikėjau.

– Tos kalbos sukėlė jūsų smalsumą, tiesa?

– Deja, tai tiesa.

– Pasakykite man, panele Eims, ar esate linkusi visada patenkinti savo smalsumą?

Pajutusi pavojų Evangelina sudvejojo.

– Ne visada. Bet šiuo atveju atrodė, kad nieko bloga nenutiks.

– Jus į parką atviliojo ne legendos, jūs pajutote čia tvyrant antgamtinę energiją.

Tai buvo ne klausimas. Luko žodžiai vertė Evangeliną vis labiau nerimauti. Visada truputį rizikinga atskleisti savo

išskirtinius gebėjimus, tačiau jai neatrodė blogai šiąnakt atsiverti šiam vyriškiui. Buvo tikra, kad jis taip pat turi antgamtinių galių.

– Taip, – patvirtino ji. – Šios vietovės energija traukia dėmesį. Lukas šyptelėjo.

– Kai vakar susitikome knygyne, iš karto supratau, kad esate stiprios prigimties. Jūsų gebėjimas man kelia smalsumą, Evangelina Eims. Beje, domiuosi jumis nuo tada, kai patikėtiniis man pranešė, jog naujoji Paparčių Vartų namelio nuomininkė verčiasi dirbdama samdoma kompanjone.

Jos nerimas dar labiau sustiprėjo. Evangelina juto įplaukusi į pavojingus vandenį, bet nežinojo, kaip išvengti povandeninių rifų.

– Kodėl jus tai sudomino? – susirūpinusi pasiteiravo ji.

– Todėl, kad namelis nuomojamas už nedidelę kainą. Tai rodo, kad nesitikėjau susidurti su samdoma kompanjone, galinčia leisti sau mėnesį atostogauti kaime pagal sutartį, kurioje numatyta galimybė jai baigiantis įsigyti nuomojamą objektą.

– Mano darbdaviai labai dosnūs, – ramiai paaiškino Evangelina. Ji pajuto tvirtesnį pagrindą po kojomis. Šiaip ar taip, juk labai nemandagu susidūrus akis į akį klausinėti žmogų apie jo piniginius reikalus. Taip niekas nesielgia. – Tie, kuriems teko laimė bendradarbiauti su Flint ir Marš agentūra, už paslaugas yra gerai atlyginami.

– Šit kaip. Tai paaiškina, kodėl vakar, kai sutikau jus knygyne, dėvėjote brangią suknelę ir žavingą skrybėlaitę, be to, galėjote sau leisti išsinuomoti namelį.

Evangelina suprato, kad jos atsakymas jo neįtikino. Ir įsitempusi laukė, kas bus toliau.

– Mane domina daug kitų su jumis susijusių dalykų, panele Eims.

– Nejaugi, sere? Kaip keista. Mes beveik nepažįstami.

Jis vėl šaltai nusišypsojo.

– Ar nemanote, kad šios nakties įvykiai mus gerokai suartino? Išties, netgi galima tvirtinti, jog mudviejų ryšys gana intymus.

Tik dabar Evangelina susigriebė, kad ji – vien su naktiniais marškiniais ir chalatu. Ji metė žvilgsnį į duris. Kilo instinktyvus noras bėgti, tačiau suprato, jog pasprukti nepavyks.

– Kaip jau sakiau, kai kuriais aspektais jūs mane itin dominate, – tęsė Lukas. Jis neišsidavė pastebėjęs vis didėjančią jos nerimą. – Tačiau šianakt kažkodėl pagalvojau apie pastarąją jūsų tarnystę, kai dirbote ledi Rezerford kompanjone.

Evangelina susivokė, kad sėdi nekvėpuodama. Tada siurbtelėjo šlakelį brendžio. Stiprus gėrimas nudegino gerklę ir ji sužiopčiojo gaudydama kvapą. Galų gale įkvėpė. Labai svarbu kvėpuoti, pamanė.

– Kas iš to? – šiaip ne taip išspaudė.

– Tiesą sakant, nieko. Tik man pasirodė labai keista, kad po kelių dienų, kai išėjote iš darbo Rezerfordų namuose, džentelmenas, kuris neseniai pasipiršo ledi Rezerford dukraitei (galiu pridurti, kad jis gavo neigiamą atsakymą), buvo rastas negyvas nukritęs nuo laiptų. Kaip paaiškėjo, tie laiptai buvo tuščiam pastate skurdžioje gatvelėje netoli prieplaukos.

Evangelina apstulbo.

– Iš kur jūs tai žinote?

– Apie Meisono mirtį ir incidento vietą rašė laikraščiai, – paaiškino Lukas. Iš balso atrodė, kad apgailestauja turėdamas jai priminti tokią smulkmeną. – Sklinda kalbos, kad jaunuolis buvo atstumtas, nes dukters santuokai su juo pasipriešino tėvas.

– Taip, žinoma. – Evangelina suėmė save į rankas ir nutaisė, jos manymu, tokią išraišką, kuri atspindėjo rafinuotą sutrikimą, atmieštą nekantrumo šešėliu. – Prašau atleisti, sere, aš be galo nustebau išgirdusi, kad jūs kreipiate dėmesį į tokio pobūdžio gandus.

– O taip, tikrai kreipiu, panele Eims, ypač sužinojęs, kad mano naujoji nuomininkė yra susijusi su Rezerfordų šeima ir kad ji buvo atleista iš darbo kitą dieną po to, kai Meisonui buvo parodytos durys.

– Nuo pat pradžių buvo aišku, kad šis darbas laikinas. – Ji pažvelgė į ant grindų stovintį aukštą laikrodį ir apsimetė nustebusi. – O Dieve, tik pažiūrėkite, kiek jau valandų! Aš tikrai privalau grįžti į namelį.

– Žinoma, bet tik tada, kai baigsite savo nervų raminamuosius vaistus.

Evangelina nuleido akis į taurę rankoje ir pamatė, kad dar liko šiek tiek brendžio. Pakėlusį taurę ištuštino ją vienu gurkšniu, kuris, kaip paaiškėjo, buvo tikrai gana didelis.

Šį kartą jai ne žadą užėmė – buvo blogiau. Evangelina užspringo ir visai neelegantiškai užsikosėjo.

– Ar jums viskas gerai, panele Eims? – paklausė nuoširdžiai susirūpinęs Lukas.

– Taip, taip, viskas gerai. – Ji smarkiai trinktelėjo taurę ant stalo šalia savęs ir vangiai pamojavo ranka, tarsi mėgindama atsivėsinti. – Bet jūs veikiausiai ne be reikalo nerimaujate dėl mano nervų, sere. Atrodo, jie išties pakriko. Man reikia savos lovos ir buteliuko uostomosios druskos.

– Nuojauta man kužda, kad jūs dar niekada nevartojote uostomosios druskos.

– Visada būna pirmas kartas. – Evangelina pakilo ant kojų. – Prašau atleisti, pone Sebastianai. Esu dėkinga už viską, ką šią naktį dėl manęs padarėte, bet dabar privalau grįžti į namelį.

– Gerai, palydėsiu jus namo. – Lukas padėjo į šalį savo taurę ir atsistojo. – Šį pokalbį pratęsime rytoj.

– Labai apgailestauju, bet tai neįmanoma, – ramiai tarė Evangelina. – Rytoj laukiu atvykstant draugių iš Londono. Jos pabus pas mane dvi dienas.

– Šit kaip.

Staiga Evangelina persigalvojo. Ji mažiausiai troško būti namie viena, kai Lukas užsuks pratęsti pokalbį.

– Tikriausiai pabus ilgiau, – tarė ji. – Gal kokias dvi savaites. Ruošiamės apžiūrėti šiose apylinkėse esančius griuvėsius. Žinote, jie labai vaizdingi.

– Esu tai girdėjęs.

Lukas paėmė jai už rankos, išvedė iš bibliotekos ir juodu nužingsniavo ilgu koridoriumi. Evangeliną vėl apėmė smalsumas.

– Ateinanti tarnaitė minėjo, kad jūs nepasisamdėte tarnų, – sukaupusi drąsą tarė ji.

– Man užtenka Stouno.

– Šis namas labai didelis, vienam žmogui neįmanoma palaikyti tvarkos.

– Mudu su Stounu čia vieninteliai gyventojai ir norėčiau, kad viskas taip ir liktų. Mes ilgai čia nebūsime. Mums reikia tik virtuvės, bibliotekos ir poros miegamųjų. Likusi namo dalis negyvenama... jau daug metų taip yra. Kai dėdė Čsteris buvo gyvas, jis ir jo ūkvedė ponija Bakl naudojosi tik keliais kambariais.

– Suprantu. Vadinasi, čia atvykote sutvarkyti savo dėdės reikalų?

– Atvykau čia nuveikti šio to daugiau, panele Eims. Ketinu išsiaiškinti, kas jį nužudė.

Sudomino? Pirkite knygą
KRIŠTOLO PARKAS
ir mėgaukitės istorija iki pabaigos.



Evangelina Eims išsinuomojo namelį provincijoje, toli nuo Londono, kuriame neseniai buvo užpulta. Sužavėta netoliese esančio Krištolo Parko nežemiškos energijos ji jaučia malonumą paslapčiomis įsmukusi per angą tvoroje tyrinėti jo apylinkes. Tad kai į jos gyvybę vėl bandoma pasikėsinti, Evangelina instinktyviai bėga į parką ieškoti pagalbos.

Lukas Sebastianas negalėjo numoti ranka, kai damai iškilo pavojus, nors ji nekviesta įsmuko į jo valdas. Greitai atsikratęs merginos užpuoliko Lukas pageidauja, kad šis įvykis liktų paslapyje. Jau ir taip užtenka kalbų apie parke paslėptą lobį ir jo dėdės, neseniai mirusio paslaptingomis aplinkybėmis, vykdytus botaninius bandymus. Evangelina, pasižyminti išskirtiniais gebėjimais surasti daiktus, ir Lukas, perpratęs nusikaltėlių mąstyseną, netrukus išsiaiškino turintys bendrą priešą. O kai Krištolo Parko skleidžiama energija ėmė grėsmingai stiprėti, juodu suprato: norėdami išlikti gyvi, privalo iškasti tai, kas per ilgai užsibuvo žemėje.

Dėmesį prikaustanti labai romantiška istorija, sumanūs siužeto vingiai ir du pagrindiniai veikėjai, kurių neįmanoma nepamilti.

USA TODAY



www.svajoniuknygos.lt



www.facebook.com/svajoniuknygos



PASIDALINK,
KAD SKAITAI